

Ο ΘΕΑΤΗΣ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΗΘΙΚΟΝ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΘΕΤΙΚΟΝ.

Ἀριθμὸς 10. Περίοδος πρώτη. Τῆ 25 Μαρτίου 1837.

Λόγος ἐπιτάφιος εἰς τοὺς ὑπὲρ πατρίδος πεσόντας, γραφεὶς ἐπὶ τῆς κέ. Μαρτίου τοῦ α.ω.λζ'. σωτηρίου ἔτους, τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ, ἡμέρας ἐνιαυσίου δεκάτης ἕκτης τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστάσεως.

Προσῆκει τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι, οἵτινες ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύσαντες, οὕτως τὸν βίον ἐτελεύτησαν, οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῆ τύχῃ, οὐδὲ ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον, ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον. Λυσίου ἐπιτάφ.

Καὶ τὸν τάφον ἐπισημώτατον ἐλάβανον οὐκ ἐν ᾧ κείνται μῦθον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι αἰεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται.

Περικλέους ἐπιτάφ.

Ἦθελα τῆς ἀρχαίας πατρίδος πολίτης νὰ ἤμην· εἰς τὰς πάλαι κλεινὰς Ἀθήνας νὰ ἐγενώμην· καὶ δόξαν ἔχων ἀνδρὸς μεγαλόφρονος καὶ ἀξίωμα πολιτείας, ἀπὸ τὴν πολιὰν βουλὴν τῆς δημοκρατίας ἐκλελεγμένος ν' ἀνέβαινα εἰς ὑψηλὸν βῆμα, καὶ μὲ τὴν ἔμμουσον τῆς τότε γενεᾶς γλῶσσαν νὰ ἐξεφώνουν πρὸς ὄμιλον ἀτενῆ ἀστῶν τε καὶ ξένων, τὸν ἔπαινον τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον τὰς μὲν δημοσίους ταφὰς τῶν οὕτως ἀποθανόντων δὲν εὐρίσκομεν νομοθετηθείσας, καὶ οὔτε σοφίας εἰσέτι οὔτε ῥώμης ἀγῶνες ἐορτάζονται περὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ πολυῦμνητον μνήμα, ἀλλ' ὅμως ἀκούετ' ἐν τῶν ἡμῶν ἢ φωνῇ τῆς πατρίδος ἐπιτασσοῦσης ἐκάστοτε τὰ ὅσια καὶ δίκαια καὶ λυσιτελῆ, διὰ τοῦτο φθόνος οὐδεὶς, ἂν καὶ ἀπὸ βίου ἀφανοῦς καὶ ἀπὸ εὐτελοῦς ἐμπειρίας λόγων ὀρμώμενος, προβαίνω κατὰ τὴν αἰοίδιμον ταύτην ἡμέραν, ἐπιχειρῶν σεμνοτάτας ἀναμνήσεις νὰ ἐξεγείρω εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀ-